

Че казва хайдунка дружина сме ние! Хайде, момчета! Го-
ре главата! Я да запеем някоя стара, от времето на Балкана!
Войвода... ~~Их! Их, и ние сме калявали веднъж на Балкана!~~

~~Чува се гласът на войвода
и гласът на момчетата
и гласът на хайдунката дружина!~~

МОМЧЕТАТА /запяват тихо/

Измисля е бяла Рада
на планина, на роинина,
та побила яри байрака:
първи зелен, втори червен,
а пък трети бяло сукно...

/Ботев се дута от скала на скала, не може да се нагледа
на ширните родни хоризонти, ~~морето, бинокла, радостно~~

-Помощ! Иде помощ! Враца горят! Много народ излиза от
грата! Напред! Не сме сами... Удрайте думаните!

/Момчетата скачат, ранените се навдигат, грават оръжия
излизат по скалите, подкачат отново борбата

АПОСТОЛОВ . Идат! Бърже приближават! Какъв праг се дига
по нощ! Войвода, пази се! Не се излагай напрасно!

/води се кръстна престрелка, падаат ранени./
БОТЕВ . До тук беше мълчот! Но възстановиле градове и сел
села, селата се възстановили селата сега се водят български знамена!

/поглежда пак с бинокла, свали го./
Идат да обградят черкесите откъм гърба! Спасени сме!

на поглежда/
-Митьо! Мавиде! /тихо им пошепва/ Това е турски ~~кази~~
аскер... Идат на помощ на черкесите... Свършено е с нас!

/всички остават като попарени./
БОТЕВ: Момчета, отворете байрака... Нека се развее още вед-
нъж сярменият лъв по върховете на Балкана... Нека го ви-
дима да се върнее кинешу буковите дървета, на тогава да
умрем. Очите ни няма да останат отворени...

/един от въстаниците отвива знамето, което е навил око-
ло кръста си, подава го на двама, които го разчерват/
ВЪСТАНИКЪТ . Идат! По взех от ръцете на ~~Момчетата~~. Престите
му се бяка влоченили и оне го отсикало... И изрчав го не
даване. Тъй както му беше заръчан...

БОТЕВ /отгърля се настрани, тихо, сякаш на себе си, загле-
дан в далечината/
Над оми ~~вред~~ се виждат орли... Там останали нашите
убити другари /вадано, кириле... Братко... Вместо ти на
мене, аз ще трябва да дира бяло ти месо по скали, по ска-
ли и по орянци, черки ти керви в земята, в земята, братко,
черната... /изледних търсова глава, Де Н... Той се е

Там... там бури зърни клонове,
а саби ги свива на венец;
винаги са страни долове,
и плещи в тях зърно от синици,
и смъртта й там мила умишка,
а кладен гроб слава почивка.

КНЯЗЪТ . Чудна красота... Не съм виждал такива гори...
Их Как искам да видя поне още веднъж мой ре-
ден край... /тихо запява/
Там край селото къничка малка...

/скрива лице в ръцете си/
БОТЕВ /разглежда далечините с бинокла си, наведнъж
радостно навиква/
Враца гори! Помощ иде! Много народ излиза от
града! Момчетата скачат, ранените се навдигат
с последни сили, всеки гравва оръжията си/
Напред! Не сме сами! Удрайте думаните!
/гравва пушката им на един от ранените/
Свърете за сбор!

АПОСТОЛОВ . Идат! Идат! Бърже приближават! Какъв праг се
дига по пътя! Войвода, пази се! Не се излагай!

/раненият Перо се навдига на лавек и свиря с ~~бубон~~
От всякъде се ~~улича~~ притичват момчетата/
БОТЕВ . Къде е Войновски? Той притичва синици ~~към~~
него /Поемай командата. Сега ще бъде решителният
бой! Трябва да се съединим с Врачанската чета! И
ще пламне целият Балкан!

/поглежда пак с бинокла, свали го, ~~вижда~~
Идат да обградят черкесите откъм гърба! Спа-
сени сме!
/пак поглежда /

Митьо! Мавиде! /тихо / Това е турски аскер!
/Давид гравва бинокла и уплашено го пуца/
Идат на помощ на черкесите... Свърши се наката

Там... там бури зърни клонове,
а саби ги свива на венец;
винаги са страни долове,
и плещи в тях зърно от синици,
и смъртта й там мила умишка,
а кладен гроб слава почивка.